

Institut
d'Estudis
Catalans

INVITACIÓ

11 DE SETEMBRE
DIADA NACIONAL DE CATALUNYA
2019

L'I·l·m. Sr. Joandomènec Ros, president de l'Institut d'Estudis Catalans,
es complau a convidar-vos a l'acte de commemoració de la
DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

12.00 h

Discurs patriòtic

«El futur de l'economia catalana: brillant o mediocre?»,
per **ANDREU MAS-COLELL**, economista i membre de l'IEC

12.30 h

El cant de la senyera

Els segadors, himne nacional de Catalunya (1993)

interpretats per JORDI FIGARÓ a la tenora

De les 10.00 a les 12.00 h, es podrà visitar al pati de l'IEC l'exposició
«Tribunal de les Aigües», de l'artista alcoià ANTONI MIRÓ.

Visites guiades col·lectives i gratuïtes a l'edifici:

- 10.00 h
- 11.00 h

Dimecres 11 de setembre de 2019
Pati de la Casa de Convalescència, seu de l'Institut d'Estudis Catalans
Carrer del Carme, 47. Barcelona
(www.iec.cat).

Entrada lliure

ANDREU MAS-COLELL

Feu carrera universitària a la Universitat de Califòrnia i es doctorà en economia a la Universitat de Minnesota, als Estats Units. Va ser investigador visitant a Bonn els anys 1977 i 1978. Després d'un any a la Universitat Autònoma de Barcelona (1981-1982), s'incorporà al Departament d'Economia de la Universitat Harvard com a catedràtic. Fou membre de la Comissió Gestora de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) (1990), on és catedràtic emèrit d'economia. És doctor *honoris causa* de la Universitat d'Alacant, de la Universitat de Tolosa, de l'Escola d'Estudis Superiors de Comerç de París, de la Universitat Nacional del Sud (Argentina) i de la Universitat de Chicago (2015). Ha estat conseller del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació de la Generalitat de Catalunya (2000-2003) i conseller d'Economia i Coneixement (2010-2016). Ha estat president de l'European Economic Association (2006) i de la Barcelona Graduate School of Economics (2006-2010) i és president del Barcelona Institute of Science and Technology (2016-). Entre les distincions que ha rebut, destaquen el Premio Rey Juan Carlos de Economía (1989), la Medalla Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic de la Generalitat de Catalunya (1990), el Premi de la Fundació Catalana per a la Recerca (1994), la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (2006), el Premi Nacional de Recerca (2006) i el Premi Gran Gresol (2018).

JORDI FIGARÓ

És professor titular de tenora a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), i és concertista de tenora i flabiol i també professor d'aquests instruments al Conservatori Municipal de Barcelona. Creador del duo Instruments Catalans en Concert (1993), ha tocat arreu d'Europa, Rússia, el Marroc i Veneçuela, ja sigui com a solista acompanyat pel piano, el carilló o l'orgue, ja sigui amb cobla o amb grups de música de cambra i de fusió mediterrània. Ha participat en una trentena d'enregistraments per a Televisió de Catalunya, Catalunya Música, Ràdio Nacional d'Espanya (RNE) i Ràdio Nacional de França i Bèlgica. Juntament amb el pianista Jordi Vilaprinçó, és autor del disc *Passió per la tenora* (2000), que conté obres originals.

El desembre del 1999 estrenà el primer *Concert per a tenora i orquestra* de la història, compost per Xavier Boliart i sota la direcció de Lawrence Foster amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC). El 2001 va repetir el concert amb l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) a Sabadell, a Barcelona (al Palau de la Música Catalana) i a Vic, sota la direcció de Salvador Brotons. Des del 1998 és el tenorista del grup Une Anche Passe de Montpellier, i també forma part de la Cobla Simfònica de Catalunya. El gener del 2014 interpretà el *Concert de tenora i orquestra*, de Salvador Brotons, a l'Auditori de Barcelona, dirigit pel mateix compositor i director.

ANTONI MIRÓ

Artista. Viu i treballa al Mas Sopalmo (Ibi). El gener del 1965 realitzà la seva primera exposició individual i fundà el Grup Alcoiart (1965-1972), i el 1972, el Gruppo Denunzia a Brescia (Itàlia).

La seva obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del sofriment humà. A finals dels anys seixanta, el seu interès pel tema social el condueix a un neofigurativisme, amb un missatge de crítica i denúncia que, als setanta, s'identifica plenament amb el moviment artístic «Crònica de la realitat», inserit dins dels corrents internacionals de l'art pop i del realisme, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de massa.

Les diferents èpoques o sèries de la seva obra, com «Les nues» (1964), «La fam» (1966), «Els bojos» (1967), «Experimentacions i Vietnam» (1968), «L'home» (1970), «Amèrica negra» (1972), «L'home avui» (1973), «El dòlar» (1973-1980), «Pinteu pintura» (1980-1990) i «Vivace» (des de 1991), rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana.

El 2007 es va instal·lar a Gandia l'escultura *25 d'abril de 1707*, en record de la batalla d'Almansa. Del 2010 al 2011 es va realitzar una mostra antològica de la seva obra al Museu de la Universitat d'Alacant. El 2012, l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM) li va dedicar una retrospectiva. El 2013 es va inaugurar una escultura seva d'Ovidi Montllor, amb qui havia compartit amistat, al nou passeig d'Ovidi Montllor (Alcoi). El 1960 va rebre el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. Són nombroses les exposicions que ha fet dins i fora del país, així com els premis i mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals. L'any 2015 va rebre la Medalla d'Honor de la Xarxa Vives d'Universitats.